Xmm
35/

Agda Svensson

Höja 1916

Fröken

Agda Svensson

Höja

1/7 Lammets bröllop.

Snart skall bröllop firas
i Guds Faders hus
bröllopsborden dukas under herrans krus
Tänk vad bruden aktas
Gödda kalven slaktas
Nattvard firas under palmerna

9 vers!

Se vad stätlig anblick
i de blå gemak
Salomon tapeter pryda golvet
Kungar och profeter
Hjältar och poeter
Skönt de sköna sina brud

3 vers!

Känner du väl Somme
som kring bordet går
Ögonen som lågor och som mörkna
Se, på mantelbrämet
Och på diademet
Är det icke sjätte Fadern Vår

4 vers!

Nej det är ju Lamm
Klädd i bröllopskrud
Han som bjudit alla lamm hem till sitt
Se hur glad han tjänar
Sina ögonstenar
Fast han valde sig en fattig brud.

5 vers!

Låg mig om du hörsmes.
Brudens anletsdrag
Under över under det är du och jag
Där är jag är bruden
I din vita skruden
Här du sörja mer en enda dag.

6 vers

Änglarna sig skyla
För Guds milda lamm
Bruden mm ack bruden träder dristigt
fram. Se, nu skall hon krönas
Rikligen belönas
För vad här hon led av hån o skam.

7 vers!

Nu har Lammets hustru
fått sin äkta man
Ingen ingen mer de båda skilja kan
Nu ej sorgen märtan
Skiljer deras hjärtan
Som så länge länge sökt varann

8 vers!

Hör vad sång och jubel
uti bröllopssal
Alla harpor ljuda cittror och cymbal
Tonen underbara
Ljuda klarinklara
O, vad sång och spel förutan tal.

9 vers

Ofan och mänsklig tunga
inte alls förmår
Tolka vad som där i himlen sjungs
det kan ej förklaras
mer det kan erfaras
Och på detta väntar väntar jag.

Hanna Larsson
Broby Sanatorium den 26 Mr
1913

Vännen!

En sång jag nu sjunga vill
om vännen som bör mig till
ty han är den bäste vän
av alla jag funnit än.

2 vers

Han frälste mig från all nöd
då jag var i synden död
väg skulle jag icke då
en sång uppå harpan slå.

3 vers

Förlåt jag nu frågar dig
kan du lämnat synden dig
eller kanske du ännu är
på väg som till döden bär.

4 vers!

Vad tänker du vinna där
all lycka i världen är
så kom o din hastar bort
besinna din tid är kort.

5 vers!

O synden blott hållen ut
ty snart snart är striden slut
ja snart snart så bo vi där
där hemma hos Jesus här.

Slut

135 Pilgrimen!

Du trötte pilgrim i främlings
landet. Håll ut din resa
blir ej så lång
Snart är du lossad från sista
banden, som här dig binder
vid jordens tvång.
Då funkta icke hur allt sig
vänder ty Herren själv vid din
sida går.
Han skall dig bära på sina
händer till dess du längad
för tronen står.

2 vers!

O sjung om hemmet det livar
modet och lockar gläden ur
tårar fram
Du kär förlossning igenom
blodet som för dig rann ut

Jrå korsets stam
I från den källan som ymnigt
strömmar av friska flöden
Guds välbehag
Och Nådens klockor så ljuvligt
ringa om Jesu kärlek varenda dag.

3 vers!

Du som jrå jorden är arm och
ringa din glädje har dock en
säker grund.
Dig lättare skatter vill Jesus
bringa än alla skatter jrå
jordens rund
Den gyllne kronan den vita
skruden och bröllopsglädjen
jrå Sions höjd
De skola skänkas den kära
bruden, nog har du orsak
att vara nöjd.

Glädje utan Gud ej finnes
Från Jesus skild hur dyster var
min dag och världen all, hur
utan allt behag. För mig blott
syntes såsom kontrast blott
Min framtid mörk och tung
min kvinnolott.

2 vers

Fattän båd ung och rik av
ädel börd. Och varje önskan
ögonblickligt hörd, ja, allt
vad människor (vilja) önska sig
Dock kunde det ej lyckliggöra
mig.

3 vers

En fader här, en moder mycket
huld de sade: Glöm ej att du
äger guld. Var glad och lycklig
dana sprela sjung, jag, lydde
dem, men fann ej sinnslugn.

4 vers

Då kom en man som talade
Guds ord. Han sade: Jesus kom

till denna jord. Att bida,
dö, Han bjuder dig sin frid
jag hörde, grät och jublade
därvid.

5 vers.

Jag ropade: O, Jesus, fräls ditt
barn; Förlåt och fräls mig
ifrån syndens garn! Och
Jesus kom, och frid mitt hjär-
ta fann. Jag skände tjärt,
när faders tryssen brann.

6 vers.

Jag var så säll så outsäglig
glad En sommarkväll, då jag
till Herren bad Och visste
ej att fader, moder såg Att
jag på knä inför min Jesus låg

7 vers.

Jag slöt min bön så överlyck-
ligt nöjd Ty Jesu nåd upp-
fyllde mig med fröjd Men
snart en vredgad faders röst
jag hör. Vad gör du barn,
vad tager du dig för.

8 vers.

Min moders gråt och hennes
kind var bleke, Det gav mig
smärta, och med stämma
ock, jag sade: Fader Gud
har frälst min själ, Och
papprar Min mig mår så
gott, så väl.

9 vers.

Jag ville fly uti hans famn,
men nej! Han stöt mig bort
och rött! Det duger ej! När
bleo du galen? Har du sinnes
mist? Ack, fader, nej men
Gud mig nåd bevist.

10 vers.

De gingo in. Jag stod där
ensam kvar. O, vilken storm,
det i mitt hjärta var. Jag
tyckte bröstet skulle gå itu.
Jag ropte: Jesus, Jesus, hjälp
mig nu!

11vers

Då ljöd en röst, så mild, så full av frid: Jag såg Hans bild och slut var hjärtats strid. Min själ blev outsäglig glad igen. Och fylld av kärlek till min bäste vän.

12vers.

Min själ var stark och mitt beslut var fast. Att bli i klyftan vilken för mig brast. Jag vilade så lungt vid Jesu bröst. Och hjärtat smektes av hans ljuva röst.

13vers.

Min fader skolar, lockar, bedar, men, Nu aldrig mer jag övergiva min vän. Då sade fari: Så bort ifrån mitt hem! Till dina vänner, jag förakta dem.

14vers.

O, dyre, Herre Jesus, hjälp mig du! Jag såg mig om, min mor stod kvar ännu. Ack, Mimmy, Mimmy, mig ej sorgen gör Bliv så till sinnes, som du varit för!

15vers.

Hon dignar ner, jag knyssen henne ömt. Hon gråt, hon vinkade! Allt skall bli glömt! Om blott jag ville Jesus övergiva. Och lämna Honom Mimmys Frälsare.

16vers.

Ack, moder, ney! Hans kärlek är mitt allt, och detta hjärta för så tomt och kallt. Är nu så varmt, låt Honom även få, ditt hjärta, mamma, det blir dikasa!

17vers.

En tid förgick, därhemma blir en bål Då fick mitt hjärta känna större kval.

Men svårast var, då varje
vän mig bad, att dansa med
och göra baken glad.

18 vers.

Jag vitklädd satt i stilla
bön till Gud. Och hjärtat
hörde tydligt änglars ljud
Då ja de många frågor: Vill
du ej, Mer leka med oss nu?
Jag sade nej!

19 vers.

Då sade de: Så sjung oss då
en sång! Du är ju med oss
nu för sista gång. Jag satte
mig och slog en avskedshymn.
Och sjöng med blicken dold
tårar skymd.

20 vers.

Vid sångens slut en härlig
syn jag såg: Min far och mor
invid min sida låg. I tårar
badande, med ropet om nåd.
Till honom, som för syndare
det råd.

21 vers.

Dåk mången vän med tårar
i sin blick Med mig i bön
till Gud om frälsning gick.
Och Han, som hörer bön och
stillar strid Han gav åt
mången där sin kjeva frid.

22 vers.

En sådan stund ej bottnas
kan med ord. Det var ropa
himmel redan här på jord.
Min fader bad: Min barn,
som i min famn! Förlåt
din hårde far! i Jesu namn.

23 vers.

Jag slutar nu och tackar
Gud för allt, Som var, som
är, och blott som Gud be-
fallt. Jag beder, tro och vet
att Jesus Krist I skall sam-
la oss i himmelen till sist.

24 vers

Jag vet, att jag i himlens
land en gång med änglars
här skall sjunga Lammets
sång Som evigt ny i pulsa
tonor klar Till Gud ära,
som mig frälsat har.
Slut.

1 vers.

Bort med allt jordiskt tröng
Jesus är min. Han gör mig
ensam nöjd Jesus är min Mörk
är väl öknen här Pilgrim och ej
bevär Jesus min så nära är Jesus
är min.

2 vers.

Fräste mig ej o värld. Jesus är
min. Bort är min sällsamt sjuk
Jesus är min O, huru fyktigt allt
Som är av jordiskt halt Länder
de lämnas i hall Jesus är min.

3 vers.

Nattliga dr[illegible] bort. Jesus är
min Dessa morgnar så är hans
Jesus är min. Allt vad jag prövat
här Oro och tomhet är Jesus ensig
pid beskär Jesus är min.

4 vers.

Bort och med död och grav Je-
sus är min. Allt med sig själv
han gav Jesus är min. Liv och
odödlighet Frihet och salighet
Har jag nu alltsedan Jesus är
min.

Avskedsstunden.

Vår avskedsstunden så händer-
full Med vemod tränger på.
Vi blicken lyfta från jordens
mull Och höja pulls sjunga
så. Långt bortom floden på
den andra stranden. I det bättre
land. Långt bortom floden
Vi mötas, jamt mötas där.

Vers.

I dy Eder Herre Jesus Kristus Vår
Gud och Fader, Och Herren Jesus Kristus
Hvarje Eder Nåd, Tröst och Styrka
Hvarje Eder Nåd, Tröst och Styrka
Hvarje Eder Nåd, Tröst och Styrka

Dessa hava trott, dessa hava trott; Ty jag vet vem, allsmäktig Gud Dessa äro hava trott.

2 vers.

Bland dem, som övervunno, Vi se en otrogen man; Som trodde, där han vinsten såg, men aldrig vinna kan. Han blev de Arons fader Oxen Guds förtrogne vän, Vad följd, att våra fäders Gud Han är densamme än!

3 vers.

I bland de trogna hjältar Den unge Josef står. Hos honom ovanpå hans Det vi så tydligt nå. En skuld gick före döme. Förtalad unga sinne Den Gud, som älskade Josef, och Han är densamme än.

4 vers.

Och när Egyptens källar Till Herren sig gjorde, Vi finna ofta hans Israeliter skas Han dem ledsagade I genom öknens far-nar Till Kanaans sälla ro. På samma väl de gjorda Gud Det lönar sig att tro.

5 vers.

När Israel i öknen Ej någon utväg såg, Förföljda av Egyptens här Och framför hafvets låg, Gud förde dem igenom, Men dränkte fienden, Den Gud, som fördem undergjort Han är densamme än.

6 vers.

Om Davids hjältebragder Jag och förtäljan nå: Både björn, Björn och filistéen I tron han kunde slå. När fiender oss mö-ta, Vi kunna vädes vem, Den Gud, som David seger gav,

Sånger

1 vers.

Och David i Psalt. så kär
säger: Ljuva [illegible]
Mot och [illegible]
bedja [illegible]
[illegible]
Den Gud, [illegible]
Han är [illegible]

2 vers.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

3 vers.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

sjunger och [illegible]
[illegible]
till tvål, [illegible]
vit i himlen [illegible]
det gör mig [illegible] säll.

2 vers.

Jag sökte mig gömma bland tör-
ne och snår, Jag ville ej höra
hans röst; Men herden, som ef-
ter det villade går, Mig fann
och mig drog till sitt bröst.

3 vers.

Och nu har han läkt varje
blödande sår; Hans kärlek är
balsam för mig. Fast ringa och
svag, han mig aldrig försmår,
Men sluter mig närmare sig.

4 vers.

Nu vill jag ej mera från fäl-
saren gå, Ty han är emot mig
så god. Hur skulle jag kunna
hans kärlek försmå, Som
köpt mig åt Gud med sitt blod.

5 vers.

Du irrande lamm, som bland
vildmarkens snår. Allt längre
går bort från din väg, O, stanna
för herden, som sökande går!
Han kallar så innerligt än.
De nittonio väl räddade gå,
Omslutna av himlens behag;
Men trägen han söker det vilsna ändå, O, att han dig funne
i dag slutl.

v Elin.

Min lilla Elin, min dotter
snäll, Helt tankfullt satt på
mitt knä en kväll; Den svar-
ta kartan framför mig låg, Där
hednavärlden hon målad såg.
Vars vita fläckar blått här och
där Besteriva nejder, där ordet
är. Förkunnat och Herren hän-

v Då frågar Elin: min moder
säg Kälk är gå med mig den
långa väg. Jag skall nu gå
till den mörka ort, Där ingen
vet, vad min Jesus gjort, Och
säga barnen, de stackars små
Att han har dött för dem och
nå. Och vunnit åt dem evärtliv

3 vers) Min dyra Elin, mitt barn
du får Visst vänta än tillräck
annat år. Förnöjd du är att
blåvd med dig gå, För mig
och säda att så kamp bär på.
En bränneket sol ödemen gif
Ej vinas Tog skost all hälsa
från Elins kind. All kraft
från dig spräda fot.

4) Men, moder, vill jag vår
Jesus här, att alla vetar, hur
god han är? Helt visst begär
han, att även jag Ej må

6

pörtig a kans hjärtelag Men
dela med oss den skätt vi få
Och öppnes säga, vad salig
lott. Han njuter varenda själ

5.

Ja väl, min Elin, detär känt
bud, att hela världen må känna Gud. Se dit! där nere i
dalen står Den mörka höjan
ett barn där går, Som aldrig
hörde, vad Jesus gjort. Gå med
med fröjd till den mörka
ort dit ett barn, med ditt glada
bud.

6.

Och Elin gjorde till den höjan
sätt På mången morgon, så
kvällen. Och ordet troddes, dess
bröd blev bärt Och se med
bön som Guds ande lärt
Dem bedja barnen nu dägge två För hednabarnen hem
många gå. De till den ett annat
är,
slut

1 vers.

Till dett kärliga land o vän
skyn Vi tron skåda nyppe
sedan här Ty ett hem fast
fördolt för vår syn Har vår
Jesus beredt åt oss där. Om en
kort liten tid Vi få mötas på
himmelens strand.

2 vers.

Även vi på den ljuvliga strän
Skola sjunga de saligas sång
När förlösta från dödliga
band Vi vår Frälsare skåda
en gång o se.

3 vers.

För vår älskade Fader och
Gud Vi vårt offer och tacke
lägga ner För den härlede
han ständer sin brud Och
den mäd som han dagligen
ger. Om en kort liten tid Vi
få mötas på himmelens strand.

Slut.

1 vers.

O, hur salig är att få vandra
Hemåt nöd och fara ej känd
Snart vi skola förklaringen dag
gå in i Kungens land.
Härlig sångens dur skall klinga,
Stark som dånet av en vattenfors
Utan tillhör Gud och Lammes
som oss vunnit med sitt blod.

2 vers.

Här vid älvarna i Babel
Tysta ofta mig vår sång,
Men vi vänta bättre dag
I Jerusalem en gång. Härligt osv.

3 vers.

Intet mörker där skall vara
Ingen tår, ingen nöd
Ingen synd och ingen plåga,
Ingen djävul ingen död. Härligt osv.

4 vers.

Här vi skiljas från varandra
Här är nöd, sorg och strid
Men ack där ej mera skiljas
Snart vi nå det fria fält. Härligt.

5 vers.

O, må ingen bli tillbaka här
i denna mörka värld, ack nej
alla där på mötas
Efter slutad pilgrimsfärd. Härligt osv.

Slut.

Jag vill börja med dig.

1 vers.

Jag vill börja med dig o min Jesus
Varje dag i min vandring som dagar
Jag vill börja med bön och lov-
sång. Varje morgon den väcker
mig opp. Jag vill börja med dig
o min Jesus alla med ord eller
gärning jag gör. Ack var stund
i dig sträcka förbliva. Där ej nå-
got Saligheten stör.

2 vers.

Jag vill börja med dig o min
Jesus Ren. Sung emens tidiga
par. Och skulle jag vänta dig.

Jag vill börja med dig o mein
Jesus Vare sig jag skall säga
annat Mein kära jag min kär
ieneslutar Var mig vän och
välsigna mig du. Kör.

Svars.

Jag vill börja med dig o mein
Jesus Om ingensin med dig
jag får gå Du är mog förmitt
kärgivande ögärda Jag vet älska
varandra nu och. Kör.

Svars.

Jag vill börja med dig o mein
Jesus Kär sig skulle en gång
med dig här Dök förstanda
från där vare För att vakna
hos dig där evär. Kör.

Slut.

Jag har ett hem, Ett kära
hem
ansikte Alle dör mine kära
i där På jorden ej Mitt hem är
ej D. Ar ej det ej jag går
dem ana för vill försaka Ett
Ett de ej så mål nu har Nu jag
en frälsning så ock visst Där för
jag hemma var.

Svars.

Jag har ett hem Ett Fadershem
Min kärkaste ast ägare är Där
Fadas kär Det kärsta stora klin
sätta hem är där Fads släkte
människan är Fads kära Och
när hem allt så Fads Förebild
kär ett himmelsk Kära Ett är Fads
barn med lif.

Svars.

Jag har ett mine Ett evigt hem
Hemast Fads skapelse och kär
människan jag Han vid ode dig

Min arsaken var till jorden
Till grund att den mig kom
ma än Och Många basunen
Skenn Till mig i Himlen Min
necken I Guds Jesus Namn.

4vers.

Jag har ett hem Ett saligt
hem Allt från den första stun
Med krossat med I Jesu blod
Jag tänne min ankargrund
Förut jag för i världen vill
Var fröddes utan hem Tänke
borgarrätt och mig för Till I
Guds Jerusalem.

5vers.

Jag har ett hem Ett fridens
hem Ett Framtidar Till stås
Min Själ Ett Skall evigt
vät Och Saligt vila ut Här få
kas ögat Ofta ess Här Kotte gör
Lessa Jag då Till Hemmet Ett
Härligt Där ingen gråt
mer är.

6vers.

Jag har ett Hem Ett himmelskt
Hem Jag säger än en gång Det
Spänger så Tills jag får så
För Lammet med min sång
Opp i ett nytt Jerusalem med
Änglars skara den Och salig
fröjdas i nytt hem Vartill
jag vandrar än.

7vers.

Jag har en Fader i det faders
land Dit all min häg och tan
tan står Vid honom fäst mi
Arnes band Jag vill jo jag vill
gå när jag kommer får Min
Fader kalder mig Jag får Min
fröjd Till ett förlovat land.

8vers.

Jag har en Frälsare uti det
land Der ingen sinnärdar mer
mig når Der livets träd i blom
ning står Jag vill jo jag vill gå
Till en mig Till Min Jesus

kallar mig, jag går dock glad
till salighetens land.

3 vers.

Jag har en krona i det sköna
Land Der kröntas den, som
striden står. Med segrens palm
i min hand Jag vill gå, jag
vill gå dit, med mod jag går.
Min Herre kallar mig, jag går
med fröjd till fridens sköna
land.

4 vers

Jag hör en harpa i det fröj-
derika Der harposången
ljuder så. Och änglakören där
bland Jag vill gå, jag vill gå
dit, dit är så jag trår. Min själ
kallar mig, jag går med fröjd
till harpoljudens land.

5 vers

Jag hör mitt kall i det sköna
Land. Der är jag evigt med
Den som går in i himlen

Jag vill gå, jag vill gå dit,
ty jag är som döden här.
Kallar här jag går med fröjd
till härlighetens land.

2 vers.

En gång vi möts i ljusets
det sköna Der tryggt har stri-
dens kost sitt vapen står. Vi möts
der på himlens strand. Jag
vill gå, jag vill gå när min
himmel blir. Vår tröst är
ger storm. Jag går med fröjd
till de utvaldas land. Slut.

I väntan.

1 vers

D. D. D. D.
Tre sköna små barn med ögon så
D. a D.
blå i skymning tillsammans så
D. D. D.
följa med ögonen alla den dan
a D. D.
ifrån staden nu vända hem.
a D. a D.
Vända på får Vänta på får
D. D.
Fröjda sig modern Vänta på får

4vers!

Gåsta som gör på sitt sjätte år
Skaka betänksamt sitt buna hår
Pappan han har ensam rutan skjutit
Stirrar så mycken blir istel och trött
Kommer ej för Kommer ej för
Stirrar ut på gatan Kommer ej för

3vers!

emma Maria vid hans sida står
sät liten docka på fyra år
Gula små lockar kring kinden
slår, ögonen stora och spändaste
Vänder på för Väntar på för
O, jo ni må tro att hon Väntar på för

4vers!

den liten Bebe är Kristian han
ej sin längtan mer styra kan
Pappa har sovat mej något rart
därför han tänker Han kommer
snart Tomoj ej faj Tomoj ej faj
Ovanpå lådjet fröjar han Tomoj ej faj

5 vers

Länge de väntat de sätta emå
Många förbi derras fönster gå
Men, slutligen: Ney är det på min
sann alla till dörren nu rusa fram
Nu kommer ej för Nu kommer ej för
Hörsen högt de ropa
Nu kommer för

Anta Hjellberg

den 3/2 1914

Drömmar

I skymningens ensliga stunder
stunder jag drömt
många tysande drömmar
och där i de ensliga
stunder jag vandrat med
vänner nära och
Den vän som i tystnet
jag vågar att älska
o hålla för mina.
Den vän vilkens minne
aldrig förlåger, men ändå
så tyngar mitt sinne.

2 vers.

O säg varför skall jag
väl drömma, ja drömma
i evighet läng, om
den som jag aldrig kan
glömma, än den som
jag aldrig kan få.
Den vän som i tystnet
jag vågar att älska
o hålla för min den
vän vilkens minne
mig plågar, men ändå
så tjusar mitt sinn.

3 vers.

Oälskling kom låt
mig få trycka din
hand till ett sista
farväl, må sorgen
ej grumla din lycka
jag önskar av hela
min själ, må den
som du väljer till
maka dig älska som
jag själv, då
vill jag dig gärna
försaka, farväl, vi ej
råkas igen.

Hanna Elisabet Larsson
Broby Sanatorium den 3/2 1914

1,3 Glad och fri.

Så bagar löst om
bojans bräng, som
tvivlan tyngen nöja
Så vill jag tolka denna
sång, med hjärtan ruka
präjd.

2 vers.

Ty även jag är glad
och fri. Förlossad
syndens makt
och slaveri
har förgått.

3 vers

Jag länge nog i träldom
gick i Sejdens tjänst
en slav. Men när
jag syn på Jesus
fick Då föllo banden
av.

4 vers

O hurru skönt att vara
fri Från synden
börda tung Men störst
av allt, att jag fick
bli Guds barn, då
jag var ung

5 vers.

Det var hans fria
nådeval Hans kärlek
oändlig Att jag bär
frälst från Sejdens
bival I minna ungdomsdar

6 vers.

Så är jag en omätlig
segel I Jesu Kristi namn

Och nu jag mår så väl
så väl i hans kärleks
famn.

7 vers

Men du min kära unge
vän som än i synden
går Kom även du
till Frälsaren Och
samma fröjd du får.

I stormen på havet.

Ett litet skepp en stygn
glatt Hav över blånad
våg En ädel skara
seglar där med glad
och lycklig håg Då över
gråtthet storinnen Gick
Och vågen stormen var
vred Och skeppet
kastas blev till spår
på böljans ryggar och med

2 vers.

Förskräckt den lilla

skaran är fast
Mästaren är ombord
Han sover dock i skeppet
tungt Då Guden skaran
ord O Herre fräls oss
Vi förgås Han bör de
nåddes bön Och vågen
blot ett Stilla tyst Då
Lugn är åter sjön

Svars.

O God församling
ädla skepp Som gläjen
Guden bra Dig möter
mängen farlig storm
Du blåsa gå i hvar
Men frukta ej ty med
dig är Din mästare
och Gud Han vill din
vagn i håver sig Din
ställas på hand bud

4 vers.

O Jesus du som segen
vann då du på korset

dog Som försonen och
all hans makt i grunden
nedertog Vi bedja dig
för även oss Till nåden
i ditt namn Och låt
oss saligt landa sist
I himlens sälla hamn

Amen.

När uppbrottstimmen
kommit har Och
kvällen skymmer blid.
Och evighetens klocka klar
Mig kallar hem i frid
Då skall mine själ från
Jordens kväng Och ur sitt
fängsel få Ändlös fröjd
vid änglars sång Igenom
portten gå.

2 vers.

Det hem [illegible]
kan [illegible]
bort [illegible] jag [illegible]

Tron det vill Det är.
mig dock nu kärt.
Ty därmed bilgon utan.
tal Som lämnat jordens
ve Jag skall i Lammets
bröllopssal Få se min
Frälsare.

3 vers.

Och därför brinner jag
med väg Och ser med
vällbehag Att väntantiden
ej blir lång i min
förbasuningsdag. Och
när vid sista bojans fall
Min vinge lyfter sig
En evig jubelsång Då
skall O Gud gå fram
till dig!

4 vers.

Tänk ingen värk skall
plåga mer Ej mördar
tårg och nöd Och ingen
tårar mer

Och ingen synd och död
Det första allt förgånget
är Och ädel ordet ro
Skall lysa över stunden där
De återlösta bo.

Till de unga.

Ungdomar som i livets
vår I tidig morgonvakt
Med lätta steg den vägen
går Som ofta du valt
så krokig Du roparna
vid vägens kant Så
ivrigt svarar på
Aldrig märker Ej den
mörka brant Just där
de skönast stå.

2 vers.

Så vill vara dåst i
paradisen vit Många tårg
vill jag gå Som Gissade
i ungdoms tid Allt jag
dem därhemma ej

Och däranda i dråkt
så gram - Dig ofta
synd om blåse Man
gryn bedragen först
de fanns Hur falsk
den lyckan är.

3 vers.

Bedräglig är all jordens
glans Och hunde du äri
få All fröjd som ett
i världen fanns Du
törstade ändå Ty evig-
hetens djupa krav I varje
bröst sig rör Och aldrig
mättas kan med
dess Det liv som aldrig
dör.

4 vers.

Ja tills du finner
källan sköna med
livets vatten i Och
hjärtat öppnar sig
i bön Du kan ej

lycklig bli. Din bästa
kraft Din skönsta tid
O kolja du åt Gud
Och så du vinna skall
den frid som fröjdar
Kristi brud.

5 vers.

En frid så djup
en glädje samt En
fröjd så underbar
Jag vid min Jesu
fötter fann När dit
min synd jag bar
Och stamma lycka
sjunga nu Dig hjärta
fritt av nåd Om nu
du vill nå Jesus tro
Ty så är Frälsen nåd.

Aftonklockan.

När livets aftonklockor
slår och slutad är min
strid med Herrens råd
så nöjd jag går till
Eden, Gud i frid i livets
land på livets strand
där inga stormar gny.
Med helgons rad jag
sjunger glad en lovsång
evigt ny.

2 vers.

Den fröjd vår ej
förstånd tål blott jag
hänt i öknarland
skall föröda där i
kärlek vårt på
salighetens strand
ej sorg skall där min
själ tal här förgäta
lyckotals ro. Ty Herren
ger av glädje mer
än här jag vågat tro.

3 vers.

Det hem som trängd
för mig syns
när frälsningsskeppet
kvarg. Ber jag det
hungrig. Du vår skepp
Det bär jag och en
gång. O, Gud min
rikedom jag vallfärd
dig med fröjd. Vad
jag lott här dig
vårt skimrens
Gyllne höjd.

4 vers.

Där få de trötta barnen
ro och evigt vila ut
Där få de hos sin
Fader bo. Den mödans
dag är slut. Gyllne
palmer. Den bygge
hamn jag ock skall
nå. En sång och
strålar dig som döt

för mig Och sjunga
dig dina sång.

5 vers.

Så vill jag bida
än en tid Tills
aftonklockan slår
Och kallar mig
dit upp i frid
Dit ingen afton
når Där blir det
fröid Ja evig frid
Där blir det ljust
för mig Där får
jag lika ett evigt
brev Min Frälsare
kos dig.

Från mörker till ljus.
Uti evighetens ljusa
dagar Ska jag finnat
för hjärtat ett skatt
Jag ej sorgen me
sedlar och klagar

Det är morgon där
för varit natt.

2 vers.

O jag rökte av tid
sker tyska Och
för tvivlande
hjärtat ett hamn
Hur jag glömde
den värr som vill
trycka varje
törstande själ
i sitt famne.

3 vers.

Likrom duvan som
sakande fäste över
vågen jag ilade fram
Nu jag funnit det
bryggde vida
Ut strugen av
förstådet stavet

4 vers.

Här mitt ängsliga
hjärta fann vila

Och den jäktande
hjälten ett bo
Till din fästmö
styrda ja ila
Och där skall även
du finna ro.

Solskenet.

Det är solskenet där-
borta på kullens
topp. Det är solskenet
vid skogens begyn.
Det är solstrimmor
i glödande rosen
skogen och på
guldlönnens löv
skyn. Ja det solskenet
minns även i det hjärta
som.

Sorgen.

Det är solskenet på
dröjande molnets
kant. Det är solskenet
på berg i dal. Det
är solskenet på gården
i byn i skogen i hemmet
och i förnöjsamhet.
Ja det solskenet
finns även i ditt
hjärta.

Hopp.

Då morgonen gryning
Gud för dig sänder
Du, till din Frälsare
ändamål

upprenbart lära
av var och en.
Och det kan vad
sitt förgure skåda
Då ett dödsbud En
blivit i världen.

5 vers.

Detta budskap med
kraft och mäktighet
bör drängen förkunna
och aldrig vika
Drängen väldet
och fröjd giver
hjärtat och modet
Herren i vård oss
ger. Ständigt man
av sina fel och
sitt ofärhet.

Hämta Jerusalem
Brödet Jesaja 55.
Den 1 Jan 1911

Din förlösningstid.

O att du kände min
unge vän Den tid
du förlöses av Frälsaren
Den tid som är fram
för alla dyre Men
som ra Ordligt
ifrån dig flyr.

2 vers.

O, att du kände min
unge vän Hur Jesus
klappar på hjärtat
än Det honom ej
täppa ofta förr
Med mjukhet på
från ditt hjärtes
dörr.

3 vers.

O, att du visste min
unge vän Jag ändlös
smärta dock vänlar
Du som har förnumma
sin förlösningstid

Och gär av tidse
förelåse fröd.
4 vers.
O att du visste mine
unge vän Vad lön
jobe väntar e
himmarike Den
själ som börjar
i tro på är ätt
följa Lammet
vardelse det går.
5 vers
O att du visste mine
unge vän Hur
skönt vi ha det
på vandringen
Som i vår kongdom
gå kvardi hand
på hinderägare
mot fridens land
6 vers.
Ja om du detta
blott rätt förstod

du skulle vara
O Jesus god låt mig
få börja i unga
år att gå ditt
himmel i dina spår

Herren är min herde.

1 vers.

Herren är min herde god ;;
Därför har jag gladligt mod ;;
Förja passar ej för den som
har funnit själsaren ;;

2 vers.

Uppå gröna ängar jag ;;
Beta får varenda dag ;;
Vatten friskt han skänker
mig Nådens brunn är full
och fri ;;

3 vers.

På han vederkvicker mig ;;
Föser mig den rätta stig ;;
För sitt namn sin äras skuld
Ty han är av kärlek full ;;

4 vers.

Om det med i dalen bär :;:
Räds jag ej ty han är när :;:
O, vad tröst intill min grav
Trösta mig hans kärlek och tro

5 vers.

Då min ovän gläder sig :;:
Dukar han ett bord för mig :;:
Gör mig frisk och stark igen
Vilken härde vilken oän :;:

6 vers.

Godhet och barmhärtighet :;:
Skola i all evighet :;:
Följa mig så säger han
Som älls icke ljuga kan :;:

7 vers.

Och för evigt får jag bo :;:
Uti Herrens hus i ro :;:
Stäm då upp med fröjdeljud
Ära, Ära vare Gud :;:

Den Lyckliga barndomstiden.

Barna åren hur sälla glada
Förn sydens frostnatt hur-
nit bladen skada Barna
hjärtat som sig fått bada
I nådens skurar uti livets vår.
Hör! O, hur lycklig är barn-
domstiden Men ack så snart
så snart den är förliden Ja
hur lycklig är barndomstiden
Men ack så snart så snart
den hastar bort!

2

O, hur sällt att i sydda åren
Som lamm få beta med de
äldre fåren Uppå ängen i
Jesu sären Vari vi liv och
hälsa hava fått! Hör

3

Jesus var och ett barn i tiden
Som vi och kom med nåden
glädjen friden Han går för

oss och för striden mot våra fiender. Halleluja! Hör.

4

Som en moder sitt barn trygg vaggar I ordet Jesus oss så ömt tilltalar Frukta icke ty jag bevarar Så jag skall bära lammen i min famn.

5

Herre hjälp att vi städs må höra Det som kan våra själar saliggöra Och nyplåt du vårt hjärtas öra Då vi i söndags skolan samlas få! Hör

O, hur stort att tro på Jesus.

O, hur stort att tro på Jesus uti unga år Under barnaålderns glada tid Innan åtrosmästaren hjärtats önnma kärna Kära smaka Jesu ljuva frid Hör. O, hur stort att tro på Jesus uti unga år. Och få stå som vår själavän Då allt annat jämte barnaåren från oss går Denna fröjderälla flöda kan.

2

O, hur stort att lyda Jesus uti unga Innan ålderdomen smyger på Då vårt samvete för ungdomssynder förebrår Och vårt hjärta ingen frid kan få.

3

O, hur stort att tjäna Jesus uti unga år Och få våra hans små vingårdsmän Herren Jesus ej den allra minsta tjänst försmår Nej han hundrafalt belönar den.

4.

O, hur stort att vänta Jesus uti unga år. Snart han kommer hämtar hem sin brud. Från

vårt öga skall han då borttorka varje tår Och ikläda oss sin silkesskrud.

Skönaland.

1

O, skönaland högt ovan skyn Som siarn sägi andeisyn Du strålar skön i evig glans På jorden ej din like fanns. O, skönaoskönaland Jag längtar se Din guldne strand Som Jesus snart och för mig hem Till denna stad Jerusalem.

2

O, skönaland Mitt mål du är Till dig jag går från striden här Och synes pilgrimsfärden lång. Jag stämmer upp min hemlandssång.

3

O, skönaland där Lammets brud Skall klädd i vita silkets skrud Förlöst och fri från jordens tvång. Upp-stämma glad din nya sång

4

Där skall jag möta få till slut De kära som gått hem förut Fast vi med tårar skiljes här Vid jubelsång vi mötas där.

5.

Vad mer om här jag ringa går Och världens träl min lott försmår Dock himlaarvinge jag är Och evig ära vänstar där.

6

Men skönare än gators guld Är du för mig o Jesus huld Och det skall himmel bli för mig Att jag får evigt bo

hos dig.

4

O, bröder räck mig då din
hand Och följ mig till det
sköna land Bliv ej tillbaka
tiden flyr Din farkost
nu mot hemmet styr.
Kör) O, sköna land O, sköna
land jag längtar se din
gyllne strand Hem Jesus
snart och för mig hem Till
denna stad Jerusalem.

Så älskade Gud.

1

Se Lammet på Golgata offrat
Försoningens hemlighet känn
Och lyft dina bedjande blickar
I tron till din korsfäste vän
Se upp Se upp Se upp till
det blödande Lamm Se upp
se upp Han frälsar från synd
der och skam.

2

De tryckande syndernas börda
Som bringat dig djupaste ve Från vidande hjärtat
skall falla Om blott du till
honom vill se.

3

För dig blev han gisslad och
slagen Ur sorgens och smärtornas man den evigt är
glädjen och friden Han åt de
förlorade vann.

4

Med korset på blödande
skuldra Han vägen till golgata gått Och dött för de
livdömda fångar Såg har
du hans kärlek förstått:

5

Så älskade Gud att han gav oss
Sin kärleks välsignade Son På grund av hans död och försoning
Blir syndaren frälst genom tro

Se Guds Lamm.

Tryckt av världens syndaskuld han lägar Uppe till Golgata och livet ger Evig kärlek i hans hjärta lägar Då han under korset dignar ner Törnekronan han uppå sin hjässa har Blodbestänkta blevo Lammets spår Undergiven han det tunga korset bar Se Guds Lamm Till slaktning nu det går.

2

Se Guds Lamm O, se nu har han hunnit Offerhöjden där han naglas fast Se hur blodet från hans sida runnit Då hans hjärta sist i döden brast Se han hänger där just där vi hänga bort En förbannelse för oss han var Han blev själv till synd för oss vad under stort Nu finns nåd och frälsning för envar.

3

Se Guds Lamm Försoningen han skriver Med sitt eget blod o vilket pris Hör hur rövaren han löftet giver Du skall vara med i paradis I sin död han lade döden under sig Nu hans segerrop kring världen gå Allt är nu fullkomnat allt för dig och mig Himlens portar för oss öppna stå.

Se Jesus står vid hjärtat

1

Se Jesus står vid hjärtats dörr Hur mången gång han stått där förr Men alltjämt stängde du igen Skall och i dag han vänta än Skall och i dag du vara så En annan gång du komma må.

2

Han stod där i din barndoms dar Och barnets huldaängel var Alltsmarst i nöjens virveldans En tanke ej för honom fanns Du svarte honom rösträ då En annan gång du komma må.

3

Han stod där i den högtidsstund Du böjde knä vid altarrund Han gläntte då på hjärtats dörr Men snart var du så kall som förr Du vände tårar svarte så En annan gång du komma må.

4

Han stod där mången mången gen natt Du sjuk du låg så svag och matt Han gläntade på dörren än Men utanför han stod din vän Han sparade dig ditt liv ändå Fast utanför re han fick stå.

5

Så har han stått där många år Och lika tålig än han står Han står där som din brudgum skön med blicken full av hopp och bön Skall väl i dag som ofta förr Han höra gå från hjärtats dörr.

6

O själ låt honom komma in I mörka hjärtekammarn din Ty som din brudgum kung och präst Han vill där fira nattvardsfäst Och att han utanför fått stå Han evigt evigt glömmer då. Slut.

Ivers.

Hur gott att ha ett fäste Hos Gud i nödens tid Ett tryggt och ljuvligt näste Där själen njuter frid När nödens natt med storm och wall De falska grunder störta skall Hur gott att ha ett fäste Hos

Gud i nödens tid.

2

Vad det är skönt förfara Hans Andes vittnesbörd Och ej behöva vara Ett fält med syndig skörd Vår världen står där utan hopp Då evighetens port slås opp Vad det är skönt förfara Hans Andes vittnesbörd.

3.

Hur saligt att få gjuta Sin själs begär för Gud Att i hans famn sig sluta Och vandra i hans bud Att slippa gå med hjärtat lyckt Av synd och oro kvald och tryckt Hur saligt att få gjuta Sin själs begär för Gud.

4.

Hur gott att med Guds skara Få upp till Salem gå Och i all nöd och fara Vid korsets fana stå Vår konung en i skyn sig ser Och världens fästen stöta ner Hur gott att med Guds skara Få in i Salem gå. Slut

1 vers.

Tag det namnet Jesus med dig. Du som vandrar sorgens tjät Frost och glädje skall det ge dig Var du går tag med dig det Dyra namn Själla hamn Jordens hopp och himlens fröjd.;:

2

Dig till sköld mot varje snara Tag det namnet ständigt med Hotar prestelsernas skara Gå i Jesu namn och bed. Dyra namn osv.

3

O, vad fröjd det namnet Jesus Ger en fattig syndaträl O, hur ljuvligt när det ges oss Däri se att allt är väl. Dyra namn. osv.

4

Ned för Jesu namn det skönа
skola vi i himlens frid Falla
och vår krönung kröna Efter
slutad kamp och strid. Dyra
namn osv. slut.

1

1 vers.

Tätt vid korset Jesus kär Hjälp mig
städs att bliva Vid den hälsoflod
som där Liv envar vill giva Korset
blott Korset blott Vare städs min ära
Tills dig täcks på andra strand
Vida mig beskära.

2

Tätt vid korset först mig fann Vå-
den underbara Tätt vid korset
först jag såg Morgonstjärnan kla-
ra. Korset blott, osv.

3

Tätt vid korset o Guds Lamm Ställ
dess bild framför mig Och att i den
skugga på Ständigt villig gör mig
Korset blott, osv

4

Tätt vid korset städs jag vill Hop-
pas bida vaka Tills jag fäbit
på andra strand Himlens
fröjd får smaka. Korset blott
osv. Slut.

1 vers.

Lever du det nya livet Uti Jesu
Kristi tro Är ditt namn i Lamb-
len skrivit Skall du i Guds ri-
ke bo O, jag frågar dig ännu
Lever du?

2

Lever du ännu måhända Syn-
dens tygellösa liv Tänker ej på
livets ända Blott på världens
tidsfördrif O, jag frågar dig
ännu Lever du?

3

Men ett liv i synden är ju Blott
en död en säker död Utan liv
i Kristus är du Ständigt stada
i dödens nöd Därför frågar jag

dig nu Lever du :;:

4

Bed att Jesus måtte väcka Anden nya liv hos dig Och det syndaliket släcka Vilket föder död av sig Fråga dig varenda dag Lever jag :;:

5

Lever jag till Herrens ära :;: hans frukten stilla nöjd är och mig hans Ande nära är hans bröd min högsta fröjd Herre Jesus kom och bliv Själv mitt liv :;:

6

Blir mitt liv jämväl i döden Som en gång mig föreslår Själv mig i den sista nöden Att med dig jag leva får Leva som din kära brud Sist hos Gud :;:

Slut.

1 vers.

Sjung en liten sång Det kan mången gång Alla dina bördor lätta Är du trög och kall Sjung i alla fall Kort är tiden efter detta Se på Jesu kors där hängde han för dig Hurru skulle då hans kärlek andra sig Sjung en liten sång det kan mången gång Alla dina bördor lätta.

2.

Sjung på barnavis Herrens lov och pris änglar stämma in i sången Inför Lammets tron Höjs samma ton Lammets sång är känd av mången Är ej Jesus värd att evig ära ha Som oss köpt med blodet Pris halleluja Sjung på barnavis osv.

3

När jag trötta vill Skynda Jesus till För att svaga lammet bära Kommer jag i nöd Får jag

hjälp och stöd Ty min Jesus är
mig nära Beder jag så vet jag
Jesus hör min bön Lider jag
med honom får jag kronan
skön När jag tröttna vill osv.

4

Tänk en sådan vän Som så älskar den Som gjort honom sådan
smärta När för Gud han står
Med de dyra sår Han mig bär
uppå sitt hjärta Ingenting
skall nu från honom skilja
mig Han är min och jag är hans
evinnerlig Tänk en sådan vän
osv.

5

Uti himmelen Får jag se min
vän Bland de frälstas stora
skara Där jag salig står Där
jag säga får Herre här är gott
att vara Uti himlen skall jag
bliva Jesus lik Himlens härlighet mig gör osäglig rik Uti
himmelen Får jag se min vän
Bland de frälstas stora skara.

Slut.

1 vers.

Nattens skuggor sakta vika Morgonstjärnan ljuvligt ler Snart
den sälla dagen randas Vilkens
sol går aldrig ner Herren kommer Herren kommer ändas
skall all jordens strid Bruden
siras Bröllop firas Uti evig fröjd
och frid.

2

O, vad jubel inför tronen När
de frälsta där en gång Efter tidens vedermöda Stämma upp
sin segersång. Herren kommer
osv.

3.

Dyre Jesus håll mig redo Till
ditt möte varje stund Sen må
jord och himmel falla Fast består min sällhets grund. Herren

kommer osv. Slut.

Vem klappar så sakta i aftonens
frid På ditt hjärta Vem nalkas med
lärdom så ljuvlig och blid För själ-
lens förborgade smärta?

2

Då hända du hörde det klappan-
det förr Och den rösten Vi dröjer du
ännu att öppna din dörr För livet
för himmelska rösten?

3

Du känner det ofta så ödsligt och
kallt ditt i världen Du känner det
nästan som fattades allt Trots glan-
sen av yrande färden?

4

Var ros här på jorden sitt törne
ju har Men den friden Som Jesus dig
ger intet törne har kvar Vår dagen
en gång är förliden?

5

Var är och på jorden all ära och
glans Och all lycka Mot lyckan
och äran att hålla vara hans Och låta
av honom sig smycka?

6

Så öppna i dag förden vän som
så huld Dig begärar med skatter
långt bättre än finaste guld Och
krona och rike dig lovar?

Wägarna de skrida
Åkarna de glida
Windarne de ila högt på höddrig sky
Skogarne de ganga
Stora stig och långa
Åsarne de draga långt från by och by.
Högst av alla wandrar solen själf
Kom och låt oss följa sol och wind och älf.

Stackars alla gamla
Färdiga att ramla
Bara de att stig från sina gator gå.

Stackars alla unga
Fjättrade i tunga
Bojor utav järn i grottekvarnen grå
Kör ni kvar de sopa vidd och älv
Kom och låt den kvarnen stå o mala själv

3 Solen är vår fader
Stor o grann o glader
Jorden är vår mor så rund o mjuk o god
Vindarne som sjunga
Våra systar unga
Och vår stora bror varenda vågens flod
Kära präster alla följ oss åt
Visa ni oss vägen på vår vilda stråt.

4 Stackars de som sitta i en vrå o titta
Mot en vägg och ingen solglimt på
Stackars de som ligga
Längtande o trygga
Bara lite luft å lite himmel blå
Lyckliga vi fria vandringsmän
Blott vi gå o komma gladare igen.

Över fjällen gå vi
Blåa höjder nå vi
Vinden sopar bort all dalens rök o damm
Vandra vi i dalen med igen
Fjällets friska vind han dansar kring
oss än.

5

Över fjällen gå vi
Blåa höjder nå vi
Vinden sopar bort all dalens rök o damm
Vidderna de tiga
Klintarne de stiga
Djupt i djupet under oss dra molnen fram
Vandra vi i dalen med igen
Fjällets friska vind han dansar kring oss än.

Slut.

1 Nu samlas vi ännyo här
I trofast kamp och id
Att föra ut vårt skörda värk
För nyeterhet och frid
Förbrödring är vårt lösenord o kärleken
vår folke vårt mål att kring vår
jord på se att fritt och lyckligt folke.

Köttbullar

3 hg benfritt oxkött, eller 2 hg benfritt kalvkött, 1 hg späckfläsk, 2–3 kkp mjölk, 1–2 ägg, ½ kkp. stötta skorpor, ½ tsk. pitpeppar, 1 msk. salt, 2 msk, hackad portlök, 4 msk. smör.

Beredning.

Köttet tvättas med en duk doppad i kett vatten, skäres jämte späcket i tärningar och drives tre gånger genom köttkvarnen. Ägget och mjölken vispas upp, de stötta skorporna läggas i och få stå att svälla. Löken skalas finhackas och fräses i ½ msk. av smöret de blötta skorporna jämte kryddorna blandas i färsen. Denna bör arbetas tills den blir sammanhängande som en deg. Sist tillsättes den frästa löken. Smöret brynes i en stekpanna köttbullarna formas med skedar doppade i kymat vatten och brynas i det kvarvarande smöret i kkp. Kokande vatten tillsättes locket läggs på och köttbullarna få genomkoka under en ¼ timme.

forts.

2 Och om vårt öga slocknat har
Förr segerns dag gått opp
Vi kämpa dock som för vi gjort
med samma mod och hopp
Vår skara växer dag för dag snart
står kring jordens rund en lysest
starka kämpa här i svigt fast
förbund.

Slut. —

1

Det doftar av blommor i sommarkläd och
Och fåglarne sova så tungt uti bo
Och månen han skiner så vacker och rund
och stjärnorna tändas i skymningens stund
Ensamder den aldriga ekon vid strand
där sitter två vänner med hand uti hand
Så vackta han smeker hennes ljusbruna hår
och säger, min vän, svart har jag häripå
Till australiens guldland ja dit står min väg
att vinna min utkorrätt där kanske jag får
Sen reser jag hemåt till sverige igen
att fira vårt bröllop + sätta vårt hem.

4/

Men synnerhet hon trycker sig intill hans bröst
och Alfred blir hemma jag finner ej tröst
Om du från mig reser du bortglömmer mig
och väljer en annan i stället för mig
57 Ej, aldrig i världen vad som händer än
Så sviker jag icke min älskade vän
Förrätt du mig lovar att ej glömma mig
så stannar min kärlek visst aldrig till dig
6/ Sitt avsked han tager i tårfuktet lund
som skiljas de båda i midnattens stund
Han tänker ju hemma med saknad i tröst
hon tänker ju honom och pinnes ej törst.
7/ Till främmande ländes han ganska fortfar
till rikare nejder än hemby ägden har
Med mod i sinnet ju hårt han ock
sitt fosterland slunka i nejderna mörk
8/ Fem år var han borta och rikedom samt
bland främmande folk han erfarenhet fann
Han tänker så ofta ju vännen så kär
därhemma och hon honom trogen är
9/ Till hemmet han kommer en afton ökrand
han var icke väntad att hemkomma än
Han sakta sig vila ju hyskvallen grön
sig solen sig sänka i dvallen så skön.

Han tänker på målet med vanten så här
hur grad hon skall bliva då hon står mig här
Så drömde han ensam i Betlehems glans
han såg på de gravar som närmast här fann
11) Han ser uppå graven som närmast han är
på hvars ett det svarta hos inskriften där
med bokstäver röta som nyfallen snö
som böjar han undra vem där ligger ner
12) Han går intill graven på klommer så rätt
men plötsligen bliver han blek som ett lik
med vidöppna ögon tillbaka han ser
Ty vanten han älskat hon låg i sin grav
13) Mitt kvinnadrömt sjunker i graven med dig
med vemod i sinnet han stirrar för sig
Mitt hjärta det har stannat lik solen så blid
som sjunk ner i västra i aftonens strid
14) Så har han ur fickan revolver med skatt
Han sköter på hjärtat det smällde helt brått
Och blodet det strömmar ur såret så rätt
och svart har han sedan på marken fördelt

Slut.

Skrynkbrandan

Nu är skrynkan har lämnat hamnen
och styr ut på böljan blå,
Vinden blåser och segel att värk mål
framföra må, skrynkan ensamen böljar
till Kalifornien det går
Målet för vår längta längtan
guld i stolta skada dar.
2) Så i ostämnig är man drömmer
medan skrynkan hon styr
Av det mål man aldrig hinner
ingen förlighet man styr
Ty man väntar blott på lyckan
och på framtid ljus och lång
Därför är man glad i hågen
under böljans vilda sång
3) Bland dem som sitta lyckan
var en modig med sin mö
hon mot västern vänt längtar
men ej målet lyckligt når
Hennes man har allredan
lust det att att rum bär
Och han väntar glad sin maka
och sin kära mor på ö.

Bäst man aldrig syns para
ges allaron vad är det säg
Oranens tåga rusar
vattnet stänker grå är säg
kanske har väst skeppa gått under
synnerligt lätt man fegar då
Och dödsblek syns kaptenen
utav para segra sa
Skeppet brinner hemska att skåda
segrar skönan synnerligen
Se hur röken genomtränger
av eldslågor flammande
Skeppet brinner allt förgäves
med med räddningsbåtarna
Och man ser hur alla skynda
att sin plats i den prise
Sista båten lämnar skeppet
men vad ser man, vad grå där
Modern syns med sina små
med sin lilla son så trösta
Finns ej plats för dem i båten
ej blått av hon där på strand
Skeppen är kaptenen segrar
men stor med i den stund gå

Modern syns bekymrad vara
men hon av beslutat har
Genom stund gå med i båten
jag grå skeppet stannar kvar
Hon sin son i famnen sluter
för sista gången hårt ihopfallt
Avskedstårar synnerligt flyter
och sin säger hon så kullt
Låt min son gå med i båten
jag grå skeppet stannar kvar
O, förvär glöm ej din mamma
avskedstagen kunnit har
~~Hon sin son i famnen sluter~~
~~för sista gången hårtillsammans~~
Var av alltid små min gosse
hälsa grabben att jag dog för dig
Var av alltid små min gosse
hälsa grabben att jag dog för dig

Slut Lavin

Båten är min

Härja den 26 februari 1916

Ida Svensson

Titanics Undergång.

Uppå Atlantens våg stolt glider
fram skepp som ej like såg
Höjer sin stam
Högt emot himlen blå
Rökmolnen tjocka gå
Målet är västens land dock
nås ej strand.

Festlighet var ombord
Allt var så glatt snart gjödo hemska
ord I skalla natt
Rop ifrån tusental
människor som fylls av kval
Skeppet mot isberg slår
Vattnet ingår.

Ned uti djupet får det nu med
fart Dödsklockan ljuder här
Tydligt och klart
Kallar nu mången gå
Dit ingen död kan nå.

Där tårar icke hänns
Smärtor ej känns.

Uppå Titanics däck massorna stå
Blick nyss så glad och käck
Tårade stå
Hjälp hjälp och rädda oss
Skola vi nu förgås
Ljöd det från mängen munn
I saklig stund.

Var är min maka kär
Var är min vän
Sjöjes bland mängden där
Hör vilket skrän
Kom maka jag med dig
Följer på dödens stig
Vi icke skiljas för
Tillsammans dör.

Här slitas många band
Säges farväl
Man med cigarr i hand

vis.ar sig stel
Afskedets sorgelus höjs genom
Vattnets sus
O, vilken dyster syn
Vid vattnets bryn.

Titanics spunker ner
Sorgliga akt då uppå däcket fjöd
Foner med makt
Skillar de kvalda höst
Skänker dem mod och höst
Snart hjelpar hymnens Gud
Närmare Gud.
Slut.

X

Wolkoffs kärleksdrama på Åland.

Så skön som väven fanns en Stockholms-
färna En bild av glädje skönhet och behag
På henne sågo kavaljerna så gärna
Ty skönare blev flickan dag för dag.

En Amors pilar hade råkat miste
På denna fängsl och detta sköna barn
Och det var det som fysen Wolkoff visste
Som flickan snärjde i sitt usla garn.

I böjan Greta fyckte nog om fysen
Och Wolkoff var ju övermåttan kär
Och sen det gicks alla första kysen
Då ansåg han sig nypörlorad här.

Så ej med Greta som med kärlek lekte
Och ej förstod vad kärlek knappast var
Naturligtvis hon Wolkoff opta smekte
Så att han kärleken på allvar tar.

Två år har paret sedan känt varandra
På sistone blir Greta mera kall
Ej nu som förr de sägs så ofta vandra
Han svartsjuk blir och det blir Gretas fa

Och nyssen blir nu mer och mer betagen
Han ville gromt med Greta gifta sig
Nu fann han att han blivit rent bedragen
Ty så han hade tänkt sin framtidstig.

Och Greta ville nu undvika faran
Om Wolkoffs kärlek var ej mera tal
Men detta blir att råka hätt i svårar
Ty Wolkoff han blir mer och mer brutal

Men så en dag så utbröt rasseriet
Då Greta visste honom sitt förakt
Han fann en intet hela friheten
Nu måste Greta vara på sin vakt.

En kväll så sköt henne uti parken
En fasans syn som ej förglömmas kan
Där hon låg död uppå den gröna marken
Han kysste offret och i hast försvann.

Han tog en båt och gav sig ut i natten
Och färden ställdes över Kalmarsund
Och sedan hän passerat detta vatten
I skogens skydd försvann om en sekund.

Och Wolkoff jagades i skogens gömma
Han var nog ganska svår att fånga på
Men som han gromant har råkat glömma
Så måste han bli fast till slut ändå.

Till Öland rodde han en natt över
Två timmar stod han invid Gretas bår
Och stanna där han icke mer behöver
Han söjande nu mer till stranden går.

Och så i båt igen han ställer färden
Snart är han inne uti samma skog
I skog och mark han vida åkergärden

Han jagas som ett djur så det förskog.

Uti ett rågfält grips mördarn sedan
Två kulor fick han i sitt ena ben
Nu sitter han i cellen allaredan
Han torde nog av händelsen få men.

Ja nu ett ord till varje racker färna
Lek ej med kälek detta är mitt råd
Då kan ni vara ensam lika gärna
Än falla offer för så grymma dåd.

Nu slutas sången och har den i minnet
Och glöm ej Wallhoffsdramats sista akt
Det räcker hänsyn i det vrka sinnet
Att flickor ej är mera på sin vakt.

Slut Lavin
Bästen är min.
Höja den 20 juli 1917.

X

Barndomshemmet.

Där som sädesfälten böja sig för
vinden Och där mörkgrön granskog
lyser över den Står den lilla röda
stugan bortvid grinden
Som i forna dagar var mitt barndoms-
hem Det var sol och sommar
över gröna hagar när som 18 åring
jag då hemma var Och de minner
som stå kvar från dessa dagar
Är de bästa och de vackraste jag har.
Så från landet uti väster tanken glider
Hem till gamla kära Sverige
då och då Fast det nu har svunnit
många långa tider
Barndomshemmet. har jag
alldig glömt ändå.

Jag är gammal och nu lever jag
på minnet Är mitt hem i mina
vackra drömmars land
Vad som fördom brukar längsta

barnsinnet Står så tydligt för
mig inne syn ibland Uti hem-
met fick jag allt vad jag begärde
Jag förstod det kanske för jämn jag
för stor Och föräldrarna
mig bjöds goda lärde
Nu de äro borta både far och mor.
I fjän landet uti väster. osv.

Och min flicka sen det fanns
ej hennes like
Hon var solen i mitt liv då jag
var ung Men nu vilar hon i
dödens kalla rike Jag står ensam
hugg och världen synes mig tung
Och jag längtar hem och gruppen
vandringsskaren ~~Åter mitt~~ I detta
lyckoland ~~är ändlöst en gemär~~ kommit gråsat är
Men Jag härute skall jag bäddas
ner i graven. Längt fjän hem.
met och ~~den som~~ jag ~~har så här~~ hade.
I fjän landet uti väster. osv.

Slut.

~~X~~ Alfred och Anna!

När kvällen kommer och byarden vila
Då sköna Anna åt linden ilar
Att möta Alfred i dalens lund
Han lovat komma i kvällens stund.

Hon var så glader och sprang så lätter
Sin barm hon full med små blom-
mor sätter Vid högra bröstet hon bin-
der fast Med röda bandet en blom-
terkrast.

I höga ekar hörs gökens toner
Och lärkan springer i lindens kroner
Och vinden spelar på varje blad
Men sköna Anna hon vandrar glad.

I dalen de unga har stämt sitt möte
Där vilar hon sig i skogens skötte
Där går hon längtande dalen om
Men ingen Alfred till henne kom.

Hon går i oro och längtanskvalen
Då hördes ljuda ett skott i dalen
samt hördes ryskligt ett jämmerrop
som hängde fram mellan rådens
hop.

Hon går att möta sin vän på vägen
Men stannar genast bestört förlägen
Liksom en bild hon förstenad stod
Ty Alfred låg i en pöl av blod.

Hon frågade men hans röst var bru-
ten Ack kära Alfred säg är du skuten
Hon dignar neder till blodiröd famn
Men Alfred viskar blott Annas namn

Han vänligt räckte att henne handen
Och sade Anna nu lösas banden
Farväl min Anna nu skiljs vi åt
Hon brister ut i en häftig gråt.

Nu öppna såret ej mera bröder
Vid Annas bröst ligger Alfred döde
Han ligger kallnad i hennes famn
Och om dess hir han har lagt sin arm.

Vid Alfreds lik vakar Anna hogen
Men mördarn ilar fram i skogen
Och ropar själv en förskräckelse
Jag haver mördat o ve o ve.

Det svåra kan han nu alldag glömma
Han går att Alfred för människor gömma
Och vandrar uppå den väg han flytt
Men laddar först sin pistol på nytt.

Pistolen han emot bröstet vänder
Men Anna fattade nu hans händer
Och ropte själv fast med sorgsvt mod
Hon sade blod har ju flutit nog.

Av våda skottet sig själv avlossar
Och blodet böjar ur såret fossa
Och Bernhard endast av smek nu
hör Vid Alfreds sida skön Anna
dör.

Det sista skottet hörs mången akta
Då kommer folk ifrån alla trakter
Båd små och stora ifrån närmsta
by Förskräckta häpna vid denna
syn.
Många flicka dömmer och mister
modet Då månen klar speglar sig i
blodet Då hördes icke en mänsklig
röst Men vemodsklagan i allas bröst

Hur sent det blev uti mörka kvällen
Blev Bernhard gripen och förd i cell
Och smidd i bojor i detta val
Då häftskar mörker förutan tal.

Han bittert gråter båd dag och natten
Och bleka kinder med tårar våtta
Sen går han längtande dagen om
Till sent omsider hans dödsdom kom

En dag fängraktaren han berättar
I morgon Bernhard man dig avrätta
Bered dig själv och bekänn ditt mord
Förrän du göms i den kalla jord.

Ja Bernhard svarar och stilla gråter
Nu vill jag dö och se Anna åter
Ty hon där nyss i englaland
Skall ge förlåtelse med sin hand.

Och nästa morgon man Bernhard
leder Vid avrättsplatsen han fallet
neder En blomsterkrans han i han-
den höll Och bilan höjdes hans
huvud föll.

Slut.

Marinvisa

Jag var en lirad yngling
Nyss fyllda sjutton år
Så fort och glatt slog hjärtat
I livets unga vår
Så fort och glatt slog hjärtat
Ty jag var ung och glad
Förs jag fick se en sjöman
Vid Marinen.

O se vad han var stilig
Och såg så härlig ut
Den lugna glada tiden
Jag hade den jag slut
Ej hjälpte hat och tön
Jag skulle bli en sjöman
Vid Marinen.

Beslut och handling följde
Jag gick till Lotskäpten
Bland andra som sig värvade
Var också jag bland dem
Kontraktet skrev jag under
Storkovan jag nu fick
Och kropp o själ jag sålde
Till Marinen.

Så kom jag till Karlskrona
Och uniform jag fick
Dock alldig ute först
Tjänstes detta ögonblick
Vi kallades matroser
Men slavar voro vi
Ty slav är varje sjöman
Vid Marinen.

Med militärisk hållning
Jag gick på gatan fram
Och vände sig och hikade
Det gjorde var madam
Ja flickorna de rodnade
Och ligapojkar skrek
Ny se där går en sjöman
Vid Marinen.

Ej mycket får man lära
Som till sjömansyrket hör
Men hur kanonet laddas
Och skutjenaler görs
Att säga ved och knacka rost
Ja sådant får man lära
Vid Marinen.

Den snygga uniformen
Och så Karlskrona Öl
Har lurat mången yngling
Att bli en värvad knöl
Ja dräkten den är stilig
Men magen den är tom
Och själen är förkrymt
Av disciplinen.

En Dröm.

Hon satt vid klippan av den öde
stranden För henne ändlös oceanen låg
Den hätta pannan stödde hon med
handen Och oavbrutet vänt västern
såg.
Hon var så ung så skön gåmväl i tårar
Med ljusblå ögon och sitt hår av guld
Liknan lik i nordens korta vårar
Så blid så skön och oskuldsfull.

När morgonsolens första strålar blänkte
Vid österns sky hon ren på klippan satt
Hon satt där än när sol sig sänkte
I mörken ljur och hälig sommarnatt.

Hör dotter min vi sitter du häruta
Lik en ensam fågel uppå böljan blå
Din kind blir blek det stormar på häruta
Hon vi han kommer på ej för än då.

Din lutta hänger stum med trötna
strängar Din mysten vissnar och din
fågel dör För död din sång på fält
och ängar Sjung än du har på mig att
sjunga för.
Men dottern log och vinkade med handen
Förlåt jag kan ej sjunga moder här
När böljan pussit hår hit vi vid stranden
Då finner du mig ej längre här.

Förty jag drömde samma natt han farit
att jag med honom på han fartyg stod
Storm från nord det hela dagen varit
Och bak en molnvägg sjönk solen ned
i blod.
Han föll intill mitt bröst och tårar
runno På mina kinder fastän munnen
log Då såg jag hur två vita duvor flögo
Som anderäsen intill skeppet tog.

På vita vingar de framför oss flögo
I vida kretsar jag ande varann
Jag gjorde vilka dessa fåglar voro

De äro mina änglar sade han.

De flögo långt utöver vida haven
Som goda änglar sända utav Gud
Och om jag skulle dö och läggas ned
i graven jag sänder en av dem med
bud till dig.
Att du skall veta när min tid är liden
Farväl min älskling gråt ej mer
Här våra öden än växla här i tiden
Vi träffas ju hos Gud ändå.

X

Se däröfver moder sitter jag vid stranden
Och ser mot västen där hans skepp för-
svann Förrän höljan fuskit har till is
vid stranden Hans bud har kommit
eller också han.
Men vårens dag för sommaren försvinner
Och det blir åter frost bland nordens fjäll
Blodröda skyar i västern brinna
Och trastan trakade på spisens häll.

Vid skörden var lundens fägring vorden
Många blomma vissnar av vinterns vind
Första flockar snön flög över jorden
Men blekare var flickans kind.

Hon gråt ej mer hon satt med tårlöst
öga Lik marmorvärden på en älsklings
grav Der yttre världen trydde henne föga
Livet henne ingen glädje gav.

Det blev så mörkt så kallt i hennes syn
Där drömmande hon vid sin bibel satt
Och låg blev stugan det blev trångt där-
inne Hon gav sig ut en kall novembernatt.

Hon satte sig på klippan invid stranden
Där för hon suttit har så många gång
Det blida öga skymde hon med handen
Och lyssnade till nordanvindens sång.

Var det en dröm när som hon ögat lyfte
En snövit fågel klädd i fjäderskrud
Sitt hemd han till hennes panna tryckte

Och viskade din älskling är hos Gud.

Han bådar mig att detta bud dig bringa
Med ändlös fasa hon nu drömmen spratt
En fiskmås ~~lik uti den en~~ flög förbi
med lätta vingar En vålnad lik uti
den mörka natt.
En ensam stjärna ibland molnen
blänkte Hon suckade och såg sin bild
däri Det svarta skummet nyss mot klip-
pan stänkte Och stormen fjöt med
ökat raseri.
Men bakom brustna moln på himla-
randen Sågs månen lysa med sitt silver-
klot Och av en svallvåg kastas upptill
stranden Ett blekndat lik tätt intill
flickans fot.
Och månens sken uppå dess bleka kin-
na Uppå det vigt slutna ögonpar
Men ändå bleknare var lilla hjärtat
Hon visst väl väl vem den döde var.

Då flöt från hennes bröst en blodström
neder Dess röda purpur över mun och
fjöt Och vid sin älsklings lik hon
fallen neder Förgäves döden lämnar
ej igen.
Hon bad och hennes böner hördes
Ty Herren upptog jomfrun bönen hör
Och hennes själ med hans till him-
len förde Och morgonsolen sken
uppå dess lik.
Då lades nu i samma grav vid
stranden Vid deras hemland väl
bekanta har Och vem som vill kan
ännu se på stranden De båda unga
svart förglömda grav.

Slut.

Den bedjande modren.

Det berättas om en moder som uti
sin bönerum Bad till Gud så många
gånger om att Herren måtte få
Frälsa hennes barn ty alla hade uti synden
gått Och i många år hon bedit mer
bönhörelse ej fått.

Ofta när som barnen hörde modern bedja
gjorde de, natt av hennes varma böner
och av tårcordet ju
Men en dag fick modern sluta och sin sista
bön hon ber Nöjd och glad hon sen
avsomnar för att aldrig vörja mer.

Sista tjensten barnen kunna göra nu åt
modern är Att till graven henne föra
och nedmylla henne där
När de så har gjort och komma hem
ifrån begravningen
Se de sörgset på varandra alla känna
saknaden

Slutligen en av dem säger äntligen så
har vi då Bhirit av med gamla moder
som uti sin bönerum
Bad till Gud så många gånger fast
vi därav gjorde spe
Men nu beder hon ej mera o vem skall
nu för oss be.

Alla böja bittert gråta och de enas om
att gå Med varandra för att bedja
där i moderns bönerum
Om förlåtelse och frälsning snart de
och förvissning få
Om att Herren dem benådat där
i moderns bönerum.

Så kan Herren under göra höra bön
och gör än mer
Än vi kunna bedja tänka kristna mödr-
var fröjden er
Gud skall vidra böner höra frälsa vidra
barn också Att till sist i himlens
glädje i varandra möten få.

På Roine Strand.

Hjorten betar klockan klingar
Klockan klingar på roine strand
Svanen flyger med vita vingar
flyger ensam till roine strand
Vårens vindar i löven gå
Solen skiner och sjön är blå
Men jag sjunger min långa längtan
sjunger ensam vid på roine strand.

Fader min är en björk i skogen
Moder min är en sommarsky
Broder min är ett at på logen
Syster min är ett vinterny
Ensam är jag som fredens tjung
blommar ensam och vissnar ung
Sjunger sjunger min långa längtan
sjunger ensam vid på roine strand.

Om den stålande solen visste
om han visste mitt hjärtas håg
Allt sitt rasande shen han misste
skulle sjunka i köldens våg
Sjunka sjunka i nattens famn
men jag viskar min älsklings namn
Sjunger sjunger min långa längtan
sjunger ensam vid roine strand.

Skärkssisa

När solen i väster sig sänker lik
Hammarby skogar och fjäll
och tusen små stjärnor de blänker
På himmelens mörkblåa häll
Då styr jag min gulle då är jag så nöjd
Då klappar mitt hjärta av glädje och
fröjd För Hulda min Hulda för
Hulda min Hulda för Hulda
min Hulda vill du ej ja.

Jag har inga sorger i världen
jag älskar och älskar igen
Vid hemmet den barnliga här den-
står Hulda min älskade vän
Och vår som hon kommer då är jag så

nöjd Då klappar mitt hjärta av
glädje och fröjd
För Hulda min Hulda för Hulda
min Hulda För Hulda min Hulda
Will du ej ja.

Slut.

Elvsborgsvisan.

Den blomsterprydda gondalen glid
utöver Elvsborgs böljor med
Det var så hemskt i den mörka natt
En flicka skön vid rodret satt.

Kring pannan bar hon en lagerkrans
bepryddd av stjärnornas milda glans
Hon sjöng om vännen så kär och
kär som uti Elvsborg fängslad är.

Och Herman hörde den stämman
klar som genom jernbeslagna fönstren
jar Hallå hon ropade min sångarvän
Nog känner jag din röst igen.

Men stormen ryter och åskan går
och böljorna emot Elvsborgs slår.
Det blixtrar till och fången såg
I sin sångarvän uti böljan låg.

Att sitta innespärrade i en bur
Så klagar fången jag arma djur
Min Sigrids öden jag dela må
Men glar skall bliva böljan blå.

I en skall jag liksom en vålnad gå
ibland de vilda skären grå
Men Sigrid uti ett annat land
ej lyckan skall min hugna hand.

Och fången nynne Elvsborg satt
till dess han rymde därifrån en natt
Och sig uti böljan bla
För att sin Sigrid återså.

Rätt många gång
Jag på Elvsborg sen
Jag hann höra den stämma ren

Och denna röst jag känt igen.

Jag hann mördat ett barn för dig
Det kunde du ha förlåtit mig
För kärleken den är lika stor
Hos fången som på Östbergs tor.

Slut.

Carls [illegible] brann

Det var en vårens kväll
En kväll i varma maj
Minns du hur fjärilarna doftade
var, och vinden susande smekte ditt
hår, och stunden som jag kröt
till kransen som du knöt
Vårlyckokransen i din skimrande hår
En kärlekens kväll i maj.

2 Det var en gång så sägen är
Och solen skön så klar
Och blodet hann och kärr var kär
Och hon blott sjuttan var
Det var en gång en sagans sång
Allt vad en saga kan bli
Det var en gång då kvällen var lång
I blandt den hymnade vi
Det var en vårens kväll o.s.v.

3 Han var en ung och käck student
Nyss fyllda nitton år.
Och hon en lös som alldig kunde
Din kärlekens ljuva vår
En hand i hand mot lyckoland
Gingan de kärlekens gång.
Det var en vårens kväll o.s.v.

4 Ja, så det var [illegible]
Och snart sig [illegible]
Och det blir kall och snö
De unga de som ge de sig
Vanka på [illegible]
Han så ibland de [illegible]
minnas de kärlekens sång
Det var en vårens kväll.

Slut

Lillan.

Härligt musiken hörs klinga
I den stora sal.
Tillsma lycks som fått vingar
Uppå en gladan bal.
Allting skälar och blänker
Timma för timma slår
Längre på morgonna tänker
Medan dansen går

2 Ack gå nu inte på bal
Stanna hemma hos Lillan i kväll
Det hör hon ej däremot i salen
Hon är så glad och så säll
Vad bryr hon sig om himmel
när hyllning av alla hon får
Hon är himmel
Lillan är blind
Medans dansen går

3 I bland den gladaste skara
hon ägnar de vackraste dag

Hon lyckas den gladaste vara
hon dansar med värdslig behag
I bland en mängd kavaljerer
Tjusande blickar hon får
Men himmel man
himmel är han
Medan dansen går

4 Härligt musiken hörs klinga
I den stora sal
Tillsma lycks som fått vingar
När man är på en bal
Hustrun i valsen och vilsen
Ner emot himmelen log
Himmel hos pappa Lillan
Lillan sin Mammas dog

5 Nu har musiken full klingat
Hastigt man skiljes från varann
Men inte dröm till sin hyddan
Hon mötes av sin galanderie
Inte ett ord hon säger på vägen
mot vaggan hon går, allt är för öll
Lillan har döll Medan dansen
gått

Farsör. varför skulle jag älska
älska dig som aldrig blir min
varför varför skulle mitt hjärta
klappa för dig som jag aldrig kan få.
Du ja du är hela mitt hjärta
du ja du är hela min själ
du blott du kan lindra min
smärta du ja du vill alltid
mitt väl.

Däuck på en ödslig kåll
jag satt i skogen mången dyster
skäll Jag sjöng min sång jag
prisade Guds lamm och hayrans
konce kråk ur skogen fram.

Och liten stund med Jesus kär
i ensamheten o vad den är kär
Han viskar ljuvligt till mitt
hjärta då om himlens fröjd
den jag en gång skall få.

All jordisk fröjd den är så kort
likt blommar den snart vissnar
bort Än liten stund med Gud
min kär får ju mina väld
är allt vad världen har.

Har tack o Gud som ställt det
så att jag en liten stund med
dig kan få stå världen jubilar
fiender syndafröjd med Jesu
frid i hjärtat är jag nöjd.

Ju sjunger jag min enkla sång
i ensamheten här i Sedins kår
Jag sjunger nu och här till Jesu
pris på jorden först och sist
i paradis.

Slut

Ja har sytt ett par byxor
till Bellman. o ett par till
Påven av Rom. Strälsonger
till kejsarinnan av Tyskland
Och flera fjockbenta damer
må dom. Skrivet A.K.P.

Snigeln och Haren.

1vers!
Så sakta du kryper din
stackare där
Didelom dödelom dej
2vers!
Det kan ej gå fort med den
börda jag bär
Didelom dödelom dej
3vers!
Jag vägar ändå hälla wad
Hare även med dej att fara
dig till mötes nå
Didelom dödelom dej
4vers!
Låt gå dåre haren helt
tokig där står
Didelom dödelom dej
5vers!
Der borta på kullen kapplöpningen går
Didelom dödelom dej
6vers!
Men jag har icke bråttom jag
Hare tro du blott mej jag
hinner dav mej ett tag
Didelom dödelom dej
7vers!
Så sprang han i buskar och
lekte en stund
Didelom dödelom dej
8vers!
Tills under en buske han
tog sig en blund
Didelom dödelom dej
9vers.
Men Snigeln knogade sig
fram Haren vida dem ej ch

Fröken

Agda Svensson

Höja

Agda Svensson

Agda Svensson

Höja

Agda Svensson

Höja 1917

Agda Svensson

Agda Agda